KAVÁRNA
U Horké čokolády

Harper Graham

Kniha s vůní čokolády

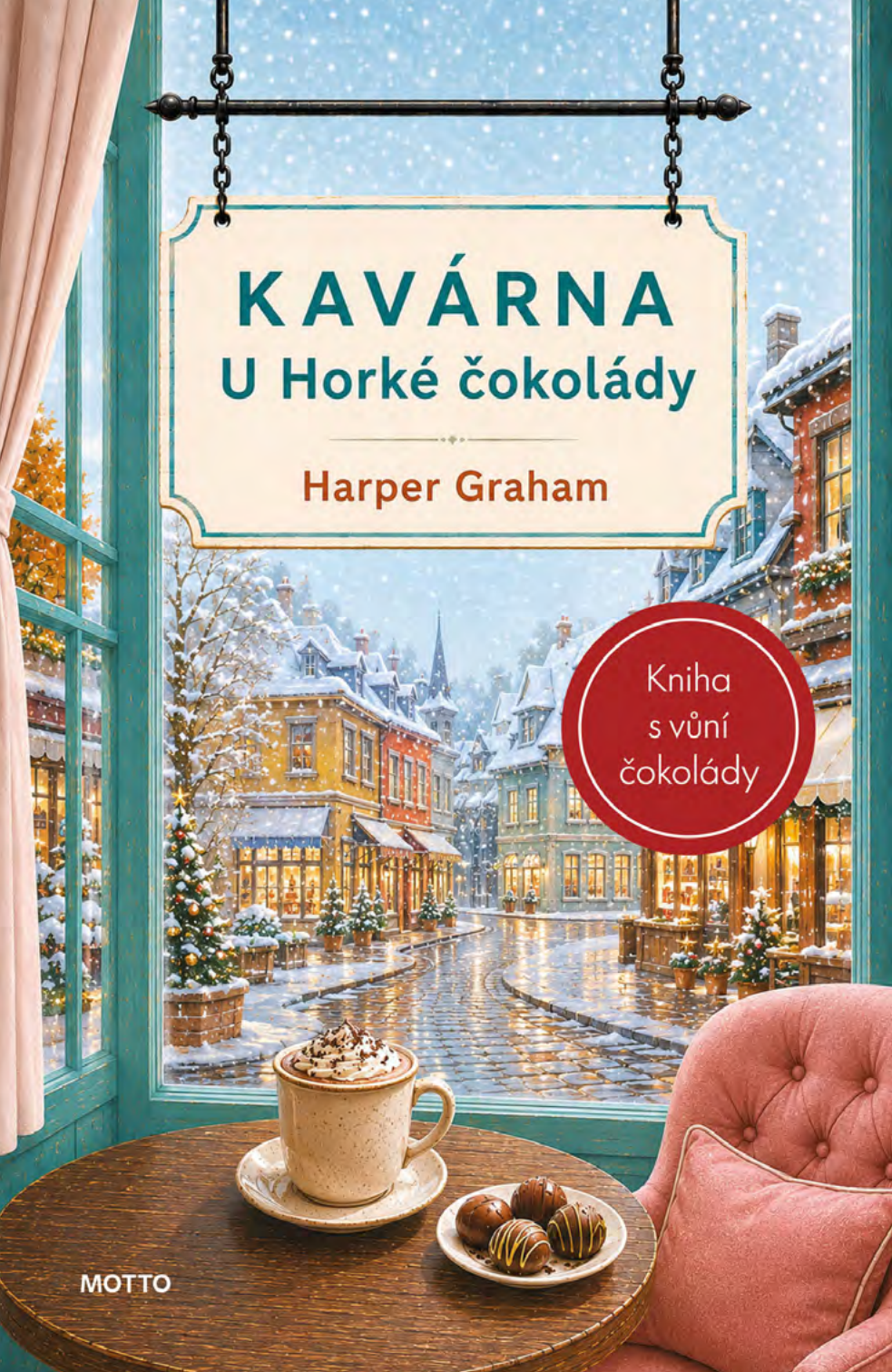

MOTTO

Kavárna U Horké čokolády

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Harper Graham

Kavárna U Horké čokolády – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

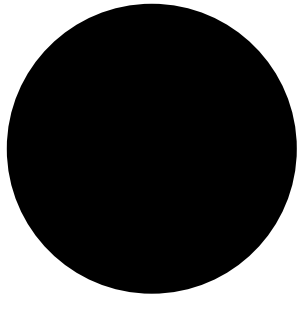

MOTTO

KAVÁRNA
U Horké čokolády

Harper Graham

MOTTO

Přeložila Lenka Altrichterová

Copyright © Storyfire Ltd., 2025
Written by Harper Graham

First published in the English language in 2025 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in any retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publishers.

This book is a work of fiction. Names, characters, businesses, organizations, places and events other than those clearly in the public domain, are either the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, events or locales is entirely coincidental.

Translation © Lenka Altrichterová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6215-7
ISBN e-knihy 978-80-267-6216-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6217-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6214-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Věnováno každému,
kdo má rád romantiku i knihy trochu pikantní.

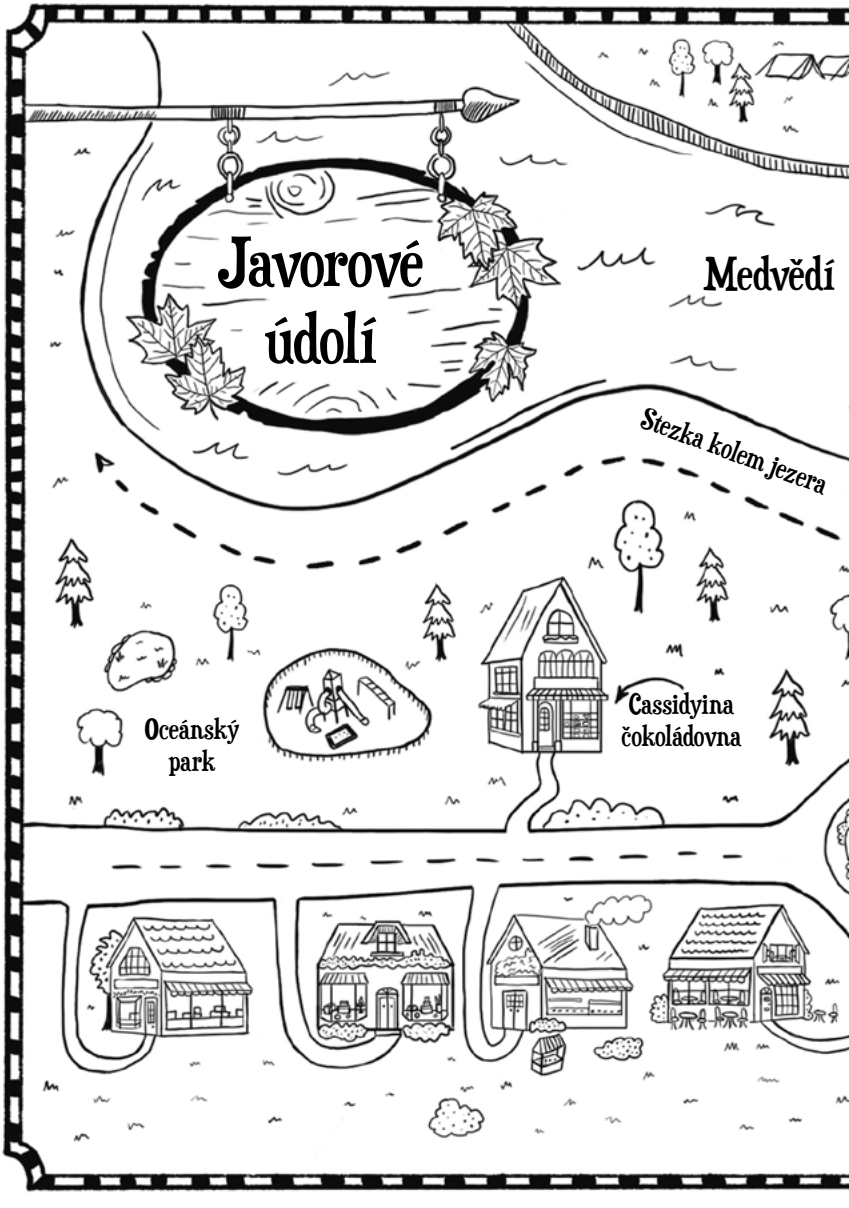
Javorové údolí
Medvědí
Stezka kolem jezera
Oceánský park
Cassidyina čokoládovna

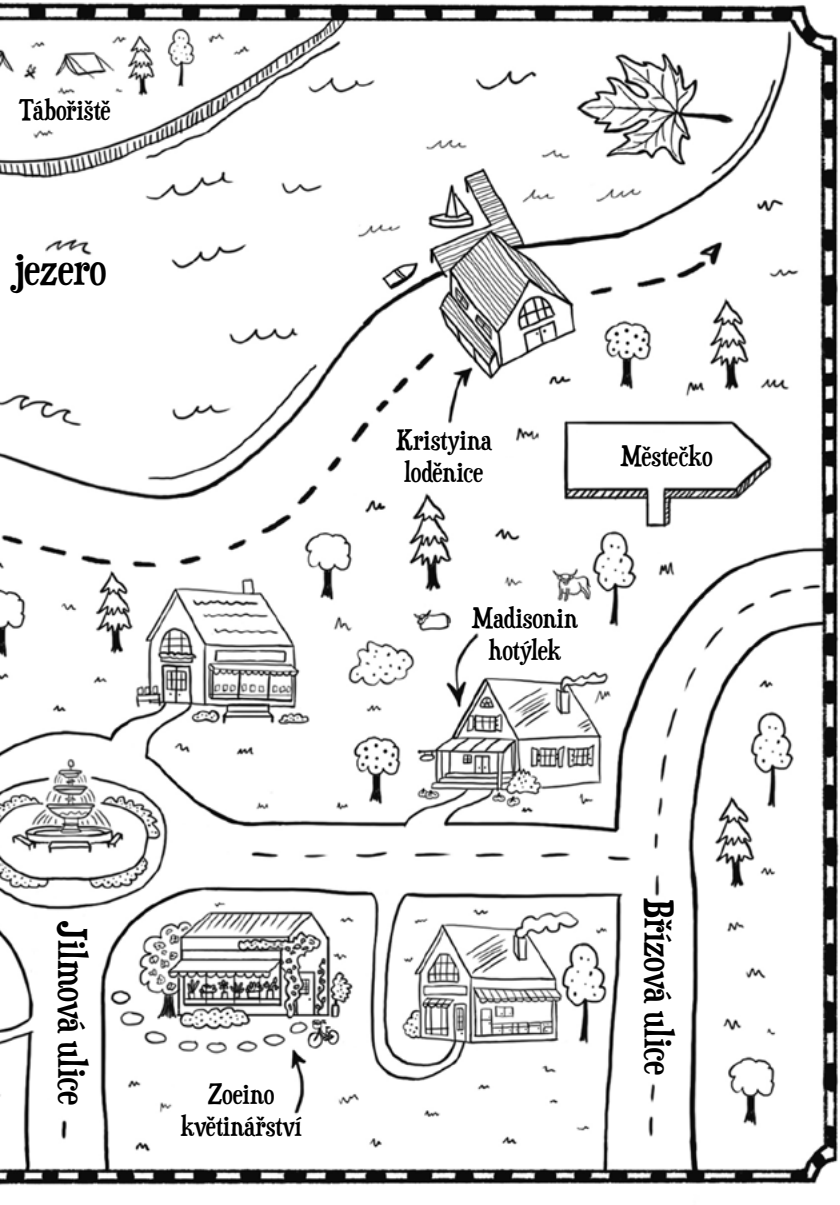
Tábořiště
jezero
Kristyina loděnice
Městečko
Madisonin hotýlek
Jilmová ulice
Zoeino květinářství
Březová ulice

1

Cassidy

NEDĚLE, 30. LISTOPADU

„Čokoláda. Koření. Vánoční kouzlo ve vzduchu," zašeptala Cassidy a její modré oči zářily nadšením. „Jsem připravená!"

Stála uprostřed své nové kavárny zachumlaná ve velkém svetru a pomalu se rozhlížela kolem. Pak rozpřáhla ruce a zatočila se jako hrdinka nějakého muzikálu. Bylo jí jedno, jak u toho vypadá. Všichni ostatní obyvatelé Javorového údolí už stejně spali. Až se zítra, v první prosincový den, probudí, ona bude mít otevřeno a bude na ně čekat.

Cassidy zavřela oči a zhluboka se nadechla. Byla na nohou už nějakých dvacet hodin, ale stálo to za to. Konečně si splní životní sen.

Všechno měla připravené tak dokonale, jak jen to šlo. Kavárna U Horké čokolády byla rájem milovníků všeho čokoládového. Zařízení kavárny ladila do teplých tónů hnědé a smetanové. Tu a tam se pro zpestření objevila jasná barva, růžová nebo mentolová. Police lemovaly šňůry drobných světýlek a vrhaly teplou záři na velké sklenice plné karamelek a domácích pralinek z tmavé čokolády a bourbonu zdobených vločkami mořské soli.

Bude v kavárně prodávat všechny druhy čokolády, které se naučila připravovat za několik let, kdy pracovala jako čokolatiérka v Paříži.

Do nabídky přidala i několik místních oblíbených specialit, na které dostala recepty od původní majitelky obchodu.

Hvězdou její kavárničky ale bude pult s horkou čokoládou, kde chce prodávat jedinečný tmavý horký nápoj. Recept na něj získala od francouzské babičky Genevieve – ručně napsaný na zažloutlém papíře, který s ní připutoval z Francie do Ameriky. Uchovávala ho poskládaný do malinkého čtverečku, schovaný v medailonku, který nikdy nesundávala z krku. Vůně rozpuštěné čokolády se mísila s tóny skořice, hřebíčku a muškátového oříšku a objímala ji jako babiččina náruč.

Nad pultem s horkou čokoládou visela ručně psaná cedule s nápisem *Přijďte se zahřát*, ozdobená malovanými vločkami a hvězdičkami. U okna stálo několik kavárenských stolečků a na nich vázičky se smrkovými větvičkami a cesmínou.

Zákazníci si do horké čokolády budou moci přidat domácí marshmallows, čokoládové hoblinky, drcené mentolové bonbony a červené či zelené cukrové zdobení. Kdo má radši tradiční podobu zimního nápoje, ten si k němu může koupit voňavý máslový croissant z vedlejší pekárny U Dýňového koláče.

Při pohledu na tu krásu kolem se Cassidy zachvěl žaludek. Skoro umírala únavou, a přesto jí celým tělem probíhaly vlny nadšení. Asi ji poháněl cukr. Od rána vypila bezpočet šálků horké čokolády, aby to všechno zvládla dodělat. Strašně moc si přála, aby měla první den úspěch. Jen ji mrzelo, že tu nejsou její rodiče ani babička, aby to viděli.

Přešla za pult, kde měla pro jistotu schovaný kalendář – dárek od své kamarádky Madison, která se nedávno přistěhovala do Javorového údolí, aby tu vedla rodinný hotel. Fotku na prosinec reprezentoval polonahý model, „oblečený" jen na několika strategických místech do mašliček. Cassidy oceňovala půvab muže, který ví, jak oslavit Vánoce.

Do rohu kalendáře si přilepila zlatou hvězdičku. Označovala den, kdy se s kavárnou zúčastní místní soutěže o nejkrásnější vánoční

výzdobu, která se koná čtyři večery v prosinci. Soutěž byla součástí předvánočních příprav celého městečka – Cassidy už zjistila, že tady se svátky neberou na lehkou váhu.

Čtyři místní podniky, které se do soutěže přihlásily, vyzdobí a nasvítí své průčelí a výlohy ve vánočním duchu a místní obyvatelé se shromáždí na slavnostním odhalení a rozsvícení každého z nich. Pak se vybírají dobrovolné dary a probíhá hlasování, po kterém se na Štědrý den vyhlašuje vítěz.

Na Cassidy přijde řada třetí pátek v měsíci. Takže měla kromě otevření kavárny a čokoládového pultu v plánu ještě vymyslet i nejkrásnější vánoční osvětlení, jaké kdy tohle městečko vidělo.

Přešla k výloze a na chvíli se zasnila. Brzy ji přetvoří v něco kouzelného. Mohla by udělat čokoládové saně a naplnit je svými pralinkami. Představovala si, jak z reproduktorů tiše hraje hudba a na ulici zní smích kolemjdoucích, kteří pak v obdivu ztichnou, až se celý obchod rozzáří. Bude to nádherné, kouzelné, nezapomenutelné.

Cassidy byla vždycky soutěživá. Už když hráli s Julianem, jejím bratrem, deskové hry. Tohle bylo ale něco víc než jen dětská zábava. Kdyby tu soutěž vyhrála, dostala by její kavárna U Horké čokolády titul Podnik roku Javorového údolí.

Tím by čerstvě otevřená kavárnička získala propagaci i důvěru místních obyvatel. Taky by uspořádala oficiální Silvestrovskou party a díky ní by zaujala pevné místo v srdcích zákazníků. Měla by pak pocit, že do Javorového údolí opravdu patří. Nejlepší na tom bylo, že si pak může vybrat charitu, na kterou půjdou všechny vybrané peníze.

Cassidy přesně věděla, kam s nimi. Kousek za městem stála dětská nemocnice, kde se o ni starali, když se jako malá holčička zotavovala po dopravní nehodě, při které zemřeli oba její rodiče. Nemocnice pro ni v té nejtěžší době představovala přístav bezpečí.

Soutěž o nejkrásnější vánoční výzdobu znamenala pro Cassidy tudíž všechno. V tu dobu bude mít její kavárna za sebou klíčové

první týdny provozu. Byla to pro ni možnost, jak vrátit něco místní komunitě a dokázat, že to zvládne. Že si tady vybuduje život i bez Jeana-Paula, jinak též známého jako Francouzskej parchant.

Na svého bývalého, který ji podvedl a opustil, ale odmítala myslet. Místo toho se raději znovu rozhlédla po obchodě – na dřevěné podlahy zářící čistotou, na sklenice na pultě plné marshmallows ve tvaru hvězdiček (jen dneska jich snědla už víc než deset), kávové pralinky a mandle v čokoládě.

„Dokázaly jsme to, Grand-maman," zašeptala do ticha oslovení, které patřilo její francouzské babičce. Kdyby ji teď viděla, byla by tak pyšná!

Tohle místo patřilo jen jí. Ne Jean-Paulovi. Ne jejímu bratrovi. A bylo hotové, ne jako její napůl uskutečněný pařížský sen.

Musela jen ignorovat pochybovačné hlasy ve své hlavě. Šeptaly tónem jejího bývalého: „Nejsi dost dobrá. Nepatříš sem. Všichni na to dřív nebo později přijdou." Musí si věřit! O tom přece jsou Vánoce, ne? O plnění snů.

Cassidy dala do svého snu všechno. Teď jí srdce zasáhla lítost, že to její Grand-maman nikdy neuvidí. A že musela začínat znovu sama. Její bratr a jeho manžel žijí stovky kilometrů daleko. Neměla tu nikoho, kdo by jí pomohl. Nikoho, na koho by se mohla spolehnout.

Z nebe se začaly snášet velké naducané vločky a přitáhly její pozornost k ulici za výlohou. Nedokázala si ani představit, jak bude městečko nádherné, až se tady všechno vánočně rozzáří. Zhluboka dýchala, aby vyplavila všechny své obavy a strachy. Venku byla černočerná tma, ale sníh ji lákal. Otočila se k pultu s čokoládou, nalila si hrnek plný horkého kořeněného nápoje a vyšla ven, pod nádherné hvězdné nebe.

Od jejího příjezdu do Javorového údolí sněžilo už několikrát, ale tentokrát to bylo jiné. Dneska padal ten sníh, co ho milovala jako malá holka, která tiskla nos na studené okenní sklo u nich doma

a čekala na první vločku. Zvedla obličej k nebi a nechala si lehoučké vločky dosedat na řasy a do vlasů. Studený vítr ji polechtal na tvářích. Chlad ji probral a připomněl jí, že je tady, plná života, na cestě za snem, který chovala v srdci od chvíle, kdy udržela v rukou hrneček s horkou čokoládou.

Ano, i v Paříži občas sněžilo, ale ne takhle. Tichu malého městečka zahaleného do vánočních světel a sněhové peřiny se nic nevyrovnalo. Jako kdyby svět zadržel dech a čas se zpomalil. Kvůli takovým chvílím se do Javorového údolí vrátila. Vánoce. Sníh. Kouzlo. Nic jiného od života nechtěla.

O minulých Vánocích jí Francouzskej parchant zlomil srdce a ona přísahala, že letos to bude jinak. Už nebude žít pro ostatní. Nebude se nikomu obětovat. Dokonce sama sobě slíbila: celý rok žádní chlapi. Musí se soustředit sama na sebe. Až dosud se jí to dařilo.

Z tepla obchodu za ní vyběhl její pes Muff a pozoroval sníh stejně okouzleně jako ona. Muff byl roztomilý mix zlatého retrívra a pudla. Teď vyšel ven a chystal se vyzkoušet čerstvě napadaný sníh.

„Líbí se ti to, Muffíku?“ zeptala se ho Cassidy.

Muff jen skočil do sněhu a začal po ulici běhat v bláznivých kruzích. Zřejmě propadl sněhovému šílenství a za chvíli z něj zbyla jen zlatá šmouha na bílém pozadí. Cassidy se neubránila úsměvu a znovu se zahleděla na nebe. Najednou měla pocit, že tenhle nový sníh je znamení. „Dobře, vesmíre. Vidím tě. Cítím tě. Děláš mi tady z toho pravou vánoční romantiku a já ti fandím.“

Kromě pobíhajícího Muffa byla Dubová ulice prázdná a tichá. Z komínů domů kolem se linuly sloupy kouře a za výlohami zářilo měkké světlo. Naproti přes ulici odrážela ztemnělá okna farmářského obchodu světlo pouličních lamp. Na jeho dveřích visel vánoční věnec a kolem vchodu se vinuly girlandy z jehličnatých větví. Sousední kavárna U Javorového listu byla ozdobená řadou žárovek a před pekárnou U Dýňového koláče se lehce kolébal nafukovací

perníkový panáček. Vánoce o sobě dávaly vědět zatím jen slabě, ale už brzy celá ulice vybuchne girlandami, světly a výzdobou, protože městečko vstoupí do vlastní vánoční pohádky.

Cassidy najednou došlo, že stojí ve sněhu bosá. Nohy jí mrzly a nastydnout nechtěla.

„Muffe! Jdeme domů!“ Otočila se zpět ke dveřím a sáhla po kouli, která byla zvenku místo kliky. Otočila s ní, ale nic. Zkusila to znovu. Zase nic. Zabouchla si.

„Ale ne. To ne! Ne, ne, ne…“

Přiblížila se ke sklu a podívala se dovnitř, přestože žila sama a uvnitř nikdo být nemohl. Klíče měla samozřejmě v kabelce na pultě.

„Proboha! Proč?“ zvolala ke hvězdám. Muff odpověděl hravým štěknutím.

Cassidy o krok couvla a dala si ruce v bok. „Jsem dospělá žena. Žila jsem v zahraničí a rozjela vlastní podnik. Nenechám se omezovat nějakými pitomými dveřmi.“

Muff zaštěkal, aby ji podpořil. Cassidy už měla nohy jako z ledu a třásla se zimou. „Paráda. Zítra mám otvírat a já přijdu o prsty.“

Zvedla oči ke tmavým oknům v prvním patře. „Co kdybych zkusila vylézt po okapu?“ zeptala se psa.

Muff povzbudivě zavrtěl ocáskem.

„Chytíš mě, když spadnu?“ zeptala se ho Cassidy.

„On asi ne, ale já bych mohl,“ ozval se za ní hluboký hlas.

Cassidy ztuhla, teď už nejen mrazem. Nohy jí tak jako tak začínaly vypovídat službu, což nebylo moc praktické, pokud se z muže za jejími zády vyklube psychopat. Koneckonců je hluboká noc a nikde nikdo.

Muff zdravil muže veselým štěkotem a skákáním. Cassidy ho chtěla přivolat k sobě, otočila se, ale hlas se jí zadrhl v krku. Stál tam vysoký muž se širokými rameny, ve vlasech tolik vloček, že by se za chvíli mohl vydávat za sněhuláka. Na sobě měl rozepnutý zimní

kabát a z něj vykukovala jak jinak než kostkovaná flanelová košile. Rozcuchané vlasy jen dotvářely jeho výrazný obličej a pod odřenými pracovními botami mu zakřupal sníh.

Vypadal, jako kdyby právě vstal z postele, a výsledek byl velmi sexy. Hlas měl zastřený a Cassidy zahřál rychleji, než to kdy dokázala horká čokoláda. Celý rok jí muži vůbec nescházeli. Nechodila na rande, s nikým se nelíbala. Být sama jí najednou připadalo mnohem víc… uspokojující… Byla šťastnější než s Jean-Paulem. Ale tenhle chlápek, to bylo něco.

„Liam Hawthorne," představil se jí. „Patří mi Medový farmářský obchod," ukázal za sebe.

No samozřejmě! Věděla, kdo to je a že bude taky soutěžit o nejkrásnější vánoční výzdobu. Zatím ho oficiálně nepotkala, ale už teď se k ní doneslo, že je velmi odhodlaný vyhrát. Takže tohle je teď její úhlavní nepřítel. Bohužel dost pohledný.

„Aha," přiměla se Cassidy k úsměvu. „Já jsem Cassidy St. Clair. Kavárna U Horké čokolády." Podala mu ruku a snažila se ignorovat chvění, které se jí rozběhlo od dlaně vzhůru, jenže nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak jeho velká teplá dlaň uvěznila tu její. Pak se přiměla ruku stáhnout a kouzlo tak přerušila.

„Já vím, kdo jsi," řekl Liam a vrazil si obě ruce do kapes u kabátu.

Cassidy narovnala ramena a připomněla si, že tady buduje nový život a taky čokoládový byznys, se kterým hodlá vyhrát soutěž o nejkrásnější vánoční výzdobu.

Pak se setkali očima. V těch jeho nebylo ani trochu vánočního těšení, ani jiskřička. Její nadšení narazilo na ledovou lhostejnost a na kratičký okamžik se svět zastavil. Přesně v tu chvíli Cassidy došlo, že její plán strávit rok bez mužů dostal obrovskou trhlinu.

2

Liam

NEDĚLE, 30. LISTOPADU

Liam nečekal, že se dneska potká se ženou, která vypadá jako reklama na Vánoce. Teď ale stála přímo před ním.

Dívala se na něj široce otevřenýma očima, tváře měla růžové mrazem, přes rameno jí ležel povolený blonďatý cop. Byla bosá a v ruce držela hrnek s lahodným nápojem. A na tváři měla šmouhu od čokolády. Připadalo by mu to i vtipné, kdyby to nebylo takové klišé.

Liam v duchu zaklel. Tohle fakt nepotřeboval. Nestál o to, aby potkal holku, která jako by vystoupila z vánočního romantického filmu. S modrýma očima plnýma zimního kouzla. Jako kdyby měla duši ze sněhu a horké čokolády posypanou sváteční nostalgií.

Připadalo mu, že utekla z vánoční pohlednice. Raději by se šel projít bosý po žhavém uhlí, než by se s ní bavil, protože on Vánoce nesnášel. Neměly pro něj žádné kouzlo. Už ne. Přinášely mu jen smutek a bezvýznamné tradice, které jeho blízké bavily, ale on zájem jen předstíral.

Normálně by sváteční atmosféru přehlušil běháním a prací na rodinné farmě. Byl totiž králem Rolničkové pětky, místního závodu na pět kilometrů. Jenže jeho stehenní sval měl jiné plány a minulý

týden se mu při tréninku natrhl. Liam teď kulhal a sršel vzteky, a to měl před sebou soutěž o nejkrásnější vánoční výzdobu. Aspoň si na něčem vybije svou soutěživou povahu, i když při tom bude muset předstírat trochu toho vánočního nadšení. Byl pevně rozhodnutý se svým farmářským obchodem uspět. Dělal to pro svoji rodinu, která provozovala místní farmu. Ve výhře mu nic nezabrání! Zvlášť ne nějaká náplava jako tahle holka.

Zavinil to ten pes. Před pěti minutami ještě Liam pracoval na dřevěném obložení ve svém obchodě a snažil se předstírat, že ho stehenní sval nebolí, když vtom se ulicí rozlehl nadšený štěkot. Normálně by to ignoroval, ale něco mu říkalo, že by se měl jít podívat ven. Tak přikulhal k oknu a vyhlédl na ulici. A tam stála ona. Cassidy St. Clair.

Přistěhovala se teprve nedávno a koupila kavárnu U Horké čokolády. Celé městečko se nemohlo dočkat, až otevře.

Jejich obchody stály přesně naproti sobě. Cassidy se tu objevila před měsícem, ale ještě se nepotkali. Liam pomáhal svému dvojčeti Jacksonovi na rodinné farmě a v obchodě zatím pracovala jejich máma. Otevřeli teprve začátkem listopadu a podílela se na tom celá rodina. Na farmě na podzim prodávali hlavně dýně a podzimní dekorace, což se teď přelilo do produkce vánočních stromků. Pořád měli plné ruce práce a málo času na společenské setkávání.

O Cassidy už ale slyšel. Stihla se skamarádit s celou jeho partou. Jeho kamarádka Zoe, majitelka květinářství, ji dokonce přidala do jejich skupiny na whatsappu. Liam by s ní jinak určitě vycházel, jenže ta její posedlost Vánocemi, které on k smrti nenáviděl…

Proto mu ani nevadilo, že se poslední dobou neúčastnil žádné akce a že se v městečku míjeli. Vánoce v něm budily to nejhorší. Znamenaly výročí nejstrašnějšího dne v jeho životě. Nedokázal si je užít, ani kdyby se sebevíc snažil. Moc rád by byl stejně společenský a bezstarostný jako po zbytek roku. Aspoň by se ho pořád nikdo neptal, co mu je, a nelitoval ho. Jenže on o tom nechtěl ani mluvit.

Nikdo nevěděl, kolik bolesti mu Vánoce přinášejí.

Jen jeho nejlepší kamarád Zach. Měli jeden druhého přečteného. Liam by přísahal, že Zach o něm ví víc než jeho vlastní dvojče Jackson.

Zach by chápal, jak Liama rozhodilo, když se podíval z okna a uviděl venku ve sněhu a chumelenici poskakovat bosou krásku. Sníh uměl být v tomto ročním období zrádný a on sám to věděl nejlépe.

Žena za oknem už několikrát vzala za kliku svého obchodu a marně s ní cloumala. A pak se dívala přes sklo dovnitř. Sice ji neznal, ale připadala mu přesně jako ten typ, co se radši vloupá do vlastního obchodu, než aby si řekla o pomoc. Liam to nakonec vzdal, obul si teplé boty, vzal si kabát a vyšel ven. Teď, když už se jeden druhému představili, dívala se na něj, jako by byl anděl spásy.

Byla nádherná, až moc nádherná. I pro muže, který si ze všech sil snažil nevšimnout jejích plných vlhkých rtů a červeně nalakovaných nehtů na nohou.

Jenže on touhle dobou žádný anděl nebyl, takže jí úsměv rozhodně neoplatil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se až moc nahlas a až moc naštvaně.

Cassidy přikývla, i když její úsměv pohasl. Přitiskla si hrneček na hruď skoro v omluvném gestu. „Jo, úplně v pořádku. Jenom… si tady povídám se svýma dveřma.“

„Vážně?“ usmál se a hned se za to sám na sebe naštval.

Žena před ním měla očividný problém a předstírala, že je nad věcí. Jenže se jí začaly chvět rty a vypadalo to, že ještě jedna jeho sarkastická poznámka a prochladlá kráska se buď rozpláče, nebo hystericky rozesměje, proto se trochu vzpamatoval.

„Tipuju, že sis zabouchla.“

„Jo, ale to je v pohodě. Zrovna jsem se chystala vylézt nahoru po okapu,“ řekla sebevědomě a ukázala k rohu domu. Pak zamžourala mezi vločkami směrem vzhůru. „Nebo radši ne. Ale před pěti

vteřinama to vypadalo jako jediná možnost." Zvedla hrneček, o který si pořád hřála ruce. „Předávkovala jsem se horkou čokoládou, a to mám pak dost nebezpečný nápady."

„Jako třeba vyjít ven bosá?" pozvedl Liam obočí.

Cassidy se podívala na svoje nohy a zakmitala prochladlými prsty. „Například. Asi u sebe nemáš kouzelný univerzální klíč, viď?"

„Rita ti o něm neřekla?"

„Nepamatuju se. A i kdyby, nevěděla bych, kde ho hledat." Cassidy se otočila ke vchodu do kavárny. „Možná je tu někde pod květináčem nebo falešným dutým kamenem?"

„Jo, něco takového," řekl Liam a zamířil si to k rohu budovy, kde se konec okapu dotýkal chodníku. Ohnul se a ze zadní strany okapní roury sejmul magnetickou schránku.

„Rita si taky dost často zabouchávala dveře," vysvětlil, když krabičku podával Cassidy.

„Byla to moje spřízněná duše," usmála se její následovnice.

Pak se vrátili ke vchodu a Liam se díval, jak odemyká. Ze zámku se ozvalo přívětivé cvaknutí a jí z ramen zmizelo napětí. Otočila se k němu s tím nejšťastnějším úsměvem na světě. A šmouhou od čokolády na tváři. Byla očividně šťastná a plná naděje. Té naděje, kterou si Liam už několik let nedovolil. Přesněji čtyři roky.

Teď by se měl správně rozloučit a odejít, ale on to nedokázal. Když se jejich oči setkaly, něco prořízlo ochranné vrstvy, kterými Liam zahalil svoje srdce, a to bylo najednou obnažené. Zaskočilo ho to.

Nebyla jen atraktivní. Přitahovala ho jako magnet. Silou, která nutí muže zapomínat na zdravý rozum. Nejhorší bylo, že někde uvnitř si přál, aby se jí to povedlo. Aby dokázala strhnout všechny ochranné zdi, jež kolem sebe vybudoval.

3

Cassidy

PONDĚLÍ, 1. PROSINCE

„Tak jdeme na to," řekla si Cassidy a mimoděk se dotkla babiččina medailonku, který měla kolem krku. „Kéž bys to viděla," dodala ještě a pak si upravila cop a pomalu se nadechla, aby se uklidnila.

Bylo pondělí ráno a Cassidy se cítila připravená. Během posledních týdnů oznámila otevření své kavárny na městské vývěsce, přilepila plakátek u železářství, založila si profily na sociálních sítích a všude nabídla prvním deseti zákazníkům šálek horké čokolády zdarma. Dokonce si před zrcadlem nacvičovala: „Vítejte v kavárně U Horké čokolády!"

Aby se jí kolena nerozklepala trémou, rázně vyrazila ke dveřím a otočila cedulku tak, aby do ulice hlásila, že je OTEVŘENO. Rozhodla se ignorovat, jak se jí při tom třásly ruce.

Za velkou výlohou se na slunci třpytily sněhové vločky. V časném prosincovém ránu okenní rámy poprášila námraza a na druhé straně ulice viděla Liamův farmářský obchod, před kterým měl vyrovnané dřevěné přepravky.

Během pár minut se do kavárny začali trousit zákazníci. Hořeli zvědavostí, co provedla Cassie s bývalým Ritiným obchodem.

„Tady je to ale útulné, viďte, paní Carterová," pronesla paní Bishopová ke kamarádce, se kterou se přišly přesvědčit na vlastní oči. Obě udělaly uvnitř otočku a prohlížely si celý interiér.

„To voní horká čokoláda?" zeptala se paní Carterová a nakoukla do kotlíku s bublající dobrotou.

„Ano, dělám ji podle receptu své babičky," pochlubila se Cassie. „Je z tmavé čokolády a koření. Mám i sladší bílou variantu, kdybyste chtěly." Bílou horkou čokoládu vymyslela sama, inspirací jí byly jemné cukrovinky, které vytvářela v Paříži.

„Dám si tu, kterou máte radši," řekla paní Carterová.

„Já taky," přidala se paní Bishopová, kterou to táhlo k vitrínce se sladkostmi. Byly tam vyrovnané ručně vyráběné pralinky, krémové bonbony, karamelové hrudky s kešu ořechy, mentolová čokoláda a preclíky s polevou. „Á vidím, že máte pralinky. Vypadají přesně jako ty, co prodávala Rita. Ty její chutnaly naprosto božsky."

„Doufám, že jí neudělám ostudu."

„Určitě ne, drahoušku. Já to ráda risknu."

Cassidy se zasmála a přešla k pultu s horkou čokoládou. „Naliju vám tu tmavou s kořením, je báječná. Recept je starý několik generací. Chcete si ji vypít tady, nebo si ji vezmete s sebou?"

Paní Carterová s paní Bishopovou se na sebe svorně zaculily a Cassidy ukázala na poličku se svou sbírkou starožitných hrníčků.

„Vyberte mi nějaký sama, já bych se nedokázala rozhodnout," řekla paní Bishopová upřímně.

„To chápu," potvrdila paní Carterová. „Máme toho dneska ráno hodně. Musíme sehnat dárky, ale ty hrnky jsou překrásné! Tak my si tady na chvilku sedneme," rozhodla za obě a zamířila stranou k malému stolku.

Cassidy zahřálo u srdce. To malé posezení vytvořila velmi pečlivě: kulatý stoleček doplňovaly dvě pohodlné židle postavené tak, aby je zimní slunce nasvěcovalo v tom nejkrásnějším úhlu. Za stolkem bylo postranní okno a u něj čtecí koutek s vínovými

čalouněnými křesílky, na kterých ležely bílo-červené patchworkové deky. Ke křesílkům postavila nízký stolek s romantickými knihami a vázou s jehličnatými větvičkami.

Přesně takový útulný interiér si kdysi vysnila. Doufala, že se kavárna brzy naplní pravidelnými zákazníky, kteří si do Horké čokolády budou chodit odpočinout.

„Dva horké nápoje už se nesou!" Naplnila naběračkou dva hrnečky a dodala: „Ještě lepší budou s croissanty od Emily. Pekla je dnes ráno." Položila je na talířky a přinesla je zákaznicím společně s čokoládou.

Navenek vypadala klidně, aspoň si to myslela, ale uvnitř ji svíraly obavy. *Prosím, ať jim to chutná, ať jim to chutná!* Byly to první oficiální zákaznice, které ochutnají její horkou čokoládu. Madison ji milovala, ale co ony?

Aby je příliš nesledovala, začala brebentit o bonbonech. „Ty pralinky jsem dělala podle Ritina receptu. Čokoládové želvičky a kávová zrna taky." Kývla hlavou k zarámované fotografii Rity, která visela za pultem. „Vděčím jí za všechno, protože mi tenhle obchod prodala."

Paní Carterová se napila a obočí jí vystřelilo vzhůru: „To je tedy něco! Kdo by to byl řekl, že může být horká čokoláda tak hustá a voňavá?"

„Asi se tady budeme zastavovat každé ráno cestou do pekařství," dodala paní Bishopová a do horkého sametového nápoje si namočila růžek croissantu.

„Co v tom je? Zázvor?" naklonila paní Carterová zkoumavě hlavu na stranu.

Cassidy zavrtěla hlavou.

„Rozhodně cítím skořici," zvedla k ní paní Bishopová tázavě oči, ale Cassidy se jen tajemně usmála.

„Kardamom?" zeptala se paní Carterová po druhém doušku.

„Nezlobte se, dámy, ale je to tajný rodinný recept. Ani můj bratr ho nezná," vysvětlila. „Předává se jen mezi ženami našeho rodu."

„Kdybych měla recept na takovou dobrotu, taky bych ho nikomu nedala," kývla paní Carterová a přivoněla ke svému hrnečku.

„Můžu vám donést ještě něco dalšího?" zeptala se Cassidy.

„Určitě pralinku a želvičku. Musíme ochutnat, jestli jsou tak dobré jako od Rity," poručila si paní Carterová drze. Cassidy statečně držela profesionální úsměv. Věděla, že ji budou všichni s Ritou srovnávat. Věřila si a věděla, že umí připravit skvělou čokoládu, jenže místní mají vlastní představu o tom, co je dobré. A velmi přesnou.

„Máte ráda kandované pekanové ořechy?" zeptala se paní Bishopová Cassidy a vytrhla ji tím ze zamyšlení.

„Prosím?"

„Kandované pekany, drahoušku. Máte je ráda?" opakovala zákaznice netrpělivě.

„Nikdy jsem je nepřipravovala, ale moc mi chutnají."

„Skvělé. Budu je dělat na Vánoce. Hodím vám sem skleničku."

Cassidy začala protestovat: „Ale to nemusíte…"

„Nesmysl. Teď jste jedna z nás. Berte to jako oficiální přivítání v Javorovém údolí," řekla paní Bishopová rozhodně.

Cassidy se rozzářila. Tohle vypadá na skvělý start.

Myslela si, že až dámy odejdou, bude mít chvilku na plánování vánoční výzdoby do soutěže, ale zákazníci chodili jeden za druhým. Během pár minut se fronta na čokoládu táhla skoro až ven ze dveří. Někteří doufali, že ještě dostanou tu zadarmo, ale nikomu nevadilo, že už jdou pozdě. Všichni si pochvalovali, jak báječně voní i chutná, a když Cassidy vyprodala první dávku i všechny croissanty, cítila se vyčerpaná, ale šťastná.

Kavárna konečně na chvíli ztichla. Cassidy se spokojeně nadechla a přešla k výloze, kam potřebovala doplnit vyprodané pralinky a mentolovou čokoládu. Při tom uvažovala, jak výlohu ještě víc vánočně vyladit. Mohla by navléknout na nit sušené pomeranče a kusy skořice a udělat girlandy.

Pak vyhlédla zamrzlou výlohou ven a strnula. Před farmářským obchodem vykládal Liam z dodávky krabice se sklenicemi medu, jako kdyby nic nevážily. Měl vyhrnuté rukávy a košile mu obepínala široká ramena. Dech se mu srážel v obláčcích před ústy.

Cassidy se velmi, velmi snažila nemyslet na to, co všechno by se dalo podniknout s Liamem a sklenicí jeho slavného medu. Její představivost se jaksi utrhla ze řetězu.

Vtom ji z myšlenek vytrhl zvonek nad vstupními dveřmi a dovnitř vešel starší muž. Cassidy v něm hned poznala pana Alderse. Viděla ho už několikrát v železářství, když tam byla pro nějaké nezbytnosti do kavárny. Nejdřív si myslela, že tam pracuje, protože se vždycky motal kolem prodejního pultu, jako kdyby mu to tam patřilo. Pak se ale dozvěděla, že odešel nedávno do důchodu a nemá co na práci.

„Dobré ráno, pane Aldersi," pozdravila ho a zastrčila si za ucho uvolněný pramen vlasů. „Dal byste si trochu horké čokolády? Právě jsem přichystala čerstvou dávku. Je podle našeho starého rodinného receptu."

„Horká čokoláda?" zabručel muž. „Tu Rita nikdy neprodávala."

Cassidyin úsměv na chvíli pohasl, ale pak se rychle vzpamatovala. Pan Alders se vydal na obhlídku kavárny a mžoural na vystavené zboží. Nedalo se říct, že by ho obdivoval, spíš ho kriticky zkoumal. Přejížděl očima nové poličky, skleněné nádoby, marshmallows různých tvarů i barev a další výrazné prvky kavárny. Čím dál do obchodu zašel, tím víc si pro sebe mumlal.

„Hledáte nějaký dárek?" zeptala se Cassidy. „Nebo třeba vánoční cukroví?"

„Máte javorový karamel?" střelil po ní otázkou. „Rita mívala ten nejlepší javorový karamel."

„Bohužel ne, ale mám pralinky podle jejího receptu. Chtěl byste ochutnat?"

Než mohl odpovědět, zakopl o jednu z krabic s vánočními dekoracemi, které si Cassidy přinesla ze svého bytu nad kavárnou.

Přetékala světýlky i lametami a navrchu vykukovala hlava sněhuláka. Pan Alders na krabici vrhl nepřátelský pohled, jako kdyby ho napadla.

„Neříkejte mi, že taky blbnete z Vánoc jako všichni tady!"

Cassidy se usmála. „Přesně tak. Chystám vánoční soutěžní výlohu. Přijdete se podívat?"

„Jedině kdyby mě někdo přitáhl," zamumlal muž. „Tohle město se zbláznilo. Vánoce, kam se podíváš. Člověk chce jen kousek karamelu a klidu." Stál uprostřed obchodu a mračil se. Očividně se mu tady moc nezamlouvalo.

Cassidy si nehodlala své nadšení nechat vzít, a tak zvedla bradu a rozzářila se ještě víc. *Mně náladu nezkazíte, pane Aldersi. Rozhodně ne hned první den!*

Musela mu připadat jako blázen. Stála tam s rukama v bok, na sobě vánoční svetr s blikajícími světýlky, ale Cassidy to bylo jedno. Jestli pan Alders nesnáší Vánoce, tak si vybral špatný obchod a stěžoval si u špatné prodavačky.

„Dejte mi vědět, kdybyste chtěl něco ochutnat," řekla a pohledem ho varovala, ať si jen zkusí v její kavárně něco zkritizovat.

Pan Alders znovu zabručel, naposledy se nesouhlasně rozhlédl a otočil se na podpatku.

Ještě než se za ním zaklaply dveře, vplula dovnitř Cassidyina nová kamarádka Zoe a přinesla s sebou příval pozitivní energie. Cassidy se viditelně uvolnila a úlevou vydechla.

„Cos provedla starýmu Aldersovi?" zeptala se Zoe, která měla v ruce zlatou vázu plnou květin ze svého obchodu. Rudé karafiáty, bílé lilie, zelené větvičky asparágusu a jalovce.

„Nemám tušení," pokrčila Cassidy rameny.

„Něco ti nesu! Dárek ke slavnostnímu otevření kavárny. Říkala jsem si, že by ti mohly přinést štěstí do začátku. Ne že bys to potřebovala! Vypadá to tady nádherně a voní to ještě líp. Jako ve sladkém nebi."

„Tak to budu mít extra štěstí!“ natáhla Cassidy ruku pro květiny. „Jsou dokonalé, velmi vánoční!“

„Snažila jsem se,“ usmála se potěšeně Zoe.

„Dáš si horkou čokoládu?“ nabídla jí Cassidy a zamířila k pultu s kotlíkem.

„Moc ráda. Venku mrzne až praští. Slyšela jsem, že v noci má napadnout až patnáct centimetrů sněhu.“

„Tolik? Vážně?“ Cassidy už zapomněla, jak moc na Středozápadě Států sněží. Bude to znamenat méně, nebo více zákazníků? Měla by zítra udělat jednu dávku bílé čokolády navíc, kdyby náhodou zavřeli školu?

„Možná i víc,“ řekla Zoe. „Vypadá to, že bude pár dní dost chumelit a přejde přes nás i pár sněhových bouří. Doufám, že ne dneska. To se otevírá Santův domeček. Přijdeš se podívat, že jo?“

„Určitě si to nenechám ujít!“

„Můžu si k té čokoládě dát i jednu grahamovou polomáčenou sušenku?“

„Mám i croissanty,“ řekla Cassidy a vytáhla zpod pultu čerstvou dávku.

„Proč jsi to neřekla hned? Dej mi jeden.“

„Nejlepší je, když si ho namočíš do čokolády. Já měla tři, ještě než jsem dneska otevřela,“ přiznala Cassidy.

Počkala, až si Zoe namočila croissant do čokolády, kousla si a vydala blažený vzdech.

„Dobrý, co?“

„Dobrý? Fantastický! Ty máš dar, kamarádko!“

„Ty taky, ale na květiny. Ještě jednou díky, je to od tebe moc hezký!“

„Není vůbec zač. Vím, že jsi byla nervózní z otvíračky, ale teď, když jsem ochutnala tvoji horkou čokoládu, je mi jasný, že budeš úplně v pohodě.“ Zoe se rozhlédla kolem. „Už jsi přemýšlela o tom, jak uděláš soutěžní výzdobu?“

„Pracuju na tom. Chtěla jsem nejdřív v klidu otevřít a pak se vrhnout na vánoční dekorace." Cassidy se na chvíli odmlčela a pak vyhrkla: „Mimochodem, seznámila jsem se s Liamem."

Zoe zvedla obočí a zatvářila se významně. „Vážně? A co na něj říkáš?"

Cassidy si napůl odfrkla a napůl se zasmála. „Vysoký, zamračený a vypadá jako model z reklamy na flanelové košile." Pokrčila rameny a snažila se znít nezúčastněně. „Je to můj konkurent v soutěži. Jasně že je nechutně atraktivní!"

Zoe se zaculila. „Já s tebou taky soutěžím. A Emily taky."

„To jo, jenže žádná z vás nebude mít světelnou show, vodopád z horké čokolády a horu marshmallows," utahovala si z ní Cassidy. „Liam je odhodlaný jít do toho naplno a je si jistý vítězstvím. Je to na něm vidět. Vy dvě to děláte pro zábavu."

„A ty si taky jdeš pro vítězství!" uvědomila si Zoe pobaveně.

„Někdo musí," usmála se škodolibě Cassidy, ale pak si povzdechla a zahleděla se do šálku s horkou čokoládou. „Jenom jsem vůbec nečekala, že můj úhlavní nepřítel bude sexy farmář."

Zoe se rozzářily oči. „Takže tobě se líbí!"

„Hlavně mě štve," opravila ji Cassidy a dělala, jako by ji právě nezačaly pálit tváře. „Chci kavárnu co nejlíp uvést a vyhrát tu soutěž. Nehodlám se nechat rozhodit nějakým chlápkem se sexy očima."

„Hodně štěstí," zvedla Zoe čokoládu jako k přípitku.

Cassidy káravě přimhouřila oči, ale nemohla se ubránit úsměvu. „Nech toho!"

Pravda byla, že se jí představy o Liamovi přehrávaly v hlavě. Myslela na něj už v noci. Když jí pomohl najít klíče a dostat se domů, nemohla dlouho usnout. A hlavou jí běžely velmi zajímavé fantazie. Což byla asi daň za rok bez mužů.

Ať se napomínala, jak chtěla, viděla před sebou Liama, jak tam stojí ve sněhu, sebevědomě rozkročený, a vypadá každým coulem jako drsný dřevorubec.

Pak si ho představila, jak řeže v lese dříví a má při tom vyhrnuté rukávy. Svaly na jeho předloktí naznačovaly, že by mohl štípat polena rukama. Krk se mu leskl potem a jeho temné oči našly ty její. Pak pomalu položil kus dřeva, natáhl se pro ni a přitiskl ji zády ke kmenu smrku. Drsné dlaně sevřely její boky. Jeho ústa se přitiskla na její se stejnou intenzitou, s jakou předtím kácel stromy.

V jejích představách našly jeho prsty zip na jejích džínách, rychle ho rozepnuly a ona se k němu ochotně přitiskla. Studený kmen za jejími zády kontrastoval s jeho horkým tělem. Ochotně se mu vzdala. Liam v jejích představách nebyl ani pomalý, ani trpělivý.

Jeho drsné mozolnaté prsty zajely pod okraj jejích kalhotek a s jistotou našly cíl. Hladil ji přesně tam, kde to potřebovala, kde to měla nejradši. Což zatím ještě nikdo neodhalil.

Představovala si, jak sténá do jeho otevřených úst, prsty má zapletené v jeho hustých vlasech a on ji ještě silněji přitlačí na drsný kmen. Byla úplně v jeho moci a on jí dával všechno, po čem nevědomky toužila celý ten rok, po který si zakázala byť jen pomyslet na nějakého muže.

Během tohoto trýznivého denního snu si Cassidy ani nevzpomněla na nějakou soutěž o vánoční výzdobu, ani na svůj slib. Chtěla jen Liama. Byl to jediný vánoční dárek, po kterém toužila. A muž, který takhle svérázně zaměstnal její představy, právě vešel do kavárny.

Cassidy ztuhla. Liam tam najednou stál, v džínách a triku s dlouhými rukávy, na botách měl sněhový poprašek a jeho temné oči si zkoumavě prohlížely její obchod. A ji.

Zoe vycítila, jak se atmosféra změnila, a tak raději rychle zmizela vzadu v kuchyni.

Cassidy se přiměla k pohybu. Tváře jí zčervenaly a horkost tepala v místech, na která by teď raději nemyslela. Opřela se rukou o pult, jenže dlaň jí trochu sklouzla, takže místo svůdného postoje narazila loktem do desky. Sebrala poslední zbytky důstojnosti a odvedla řeč jinam. „Přišel jsi okouknout konkurenci?“

Liam ji sjel ironickým pohledem. „Ale prosím tě. Jako bych se měl čeho bát."

Cassidy přimhouřila oči. „To teda máš!"

Liam k ní přistoupil blíž a vzduch mezi nimi začal jiskřit. „Vážně?"

„Přesně tak," Cassidy polkla a odmítala uhnout pohledem. „Až se rozsvítí moje výloha a čokoláda poteče proudem, nic tě nezachrání."

V jeho obličeji se sotva postřehnutelně pohnul sval, jak zatnul čelist. „Ty si myslíš, jak jsi drsná, viď, Pralinko?"

Cassidy zvedla bradu a ignorovala vlnu tepla, která jí projela podbřiškem. „Tebe strčím do kapsy levou zadní."

Liam se ušklíbl a přiblížil se k ní o další krok. Ucítila z něj vůni dřeva. „Zametu s tebou tak, že nebudeš vědět, čí jsi," zavrčel.

„To se teprve ukáže," zabodla Cassidy prst do jeho hrudi. Okamžitě toho zalitovala. Pod látkou trička cítila vypracované svaly. „O tomhle sním od dětství. O kavárně v Javorovém údolí, o tom, jak vyhraju vánoční soutěž. Nemáš ani nejmenší šanci! Skončíš na lopatkách."

Oči mu ještě víc potemněly a zrakem klesl k jejím ústům. Pak se pomalu odvrátil. „Sníš o tom, jak ležím na lopatkách?"

„Nefandi si."

„Pozdě." Jeho úsměv předpovídal komplikace.

Cassidy mu opětovala upřený pohled. „Dal by sis něco?" Otočila se, přehodila si cop na záda a přešla k pultu s horkou čokoládou. „Mám *božskou* horkou čokoládu s kořením, ale možná je to na tebe moc vánoční."

Jeho pohled přelétl ke kotlíku s nápojem a zpět k ní. „Nedám si. Chtěl jsem ti jenom popřát hodně štěstí s kavárnou. Jsem takový sousedský typ."

„Jasně, takže se bojíš silné chuti a koření."

Hluboce se zasmál. „To by ses divila. Jenom nemám rád fajnovou čokoládu."

„Vsadím se s tebou, že změníš názor. Mám speciální talent. Umím u každého uhodnout jeho oblíbený druh čokolády."

„Vážně? A na co mě tipuješ?"

Cassidy si zamyšleně skousla spodní ret a sjela Liama pohledem shora dolů. *Soustřeď se na svůj talent! Nepředstavuj si ho nahého a mezi svými…*

„Haló? Je někdo doma?" Liam svraštil zkoumavě obočí.

Cassidy zvedla rozhodně hlavu. „Mám to. Už jsem zpátky. Občas to chvíli trvá. Musím se spojit se svou vnitřní čokoládovou bohyní." Pak sebevědomě zamířila k vitrínce a vyndala malý čtvereček mléčné čokolády s několika vločkami mořské soli. Byla si naprosto jistá, že to trefila. „Ochutnej tohle."

Liam udělal krok k ní, a aniž by z ní spustil oči, vzal si od ní čokoládu. Jejich prsty se při tom dotkly a vyslaly do její paže elektrický impuls.

Liam čokoládu ukousl, nechal ji rozpustit na jazyku a polknul. „Docela dobrý," pokrčil rameny.

Cassidy spadla brada. „*Docela dobrý?* V Paříži jsem za tuhle čokoládu získala čokolatiérskou cenu."

Nebyla jen uražená, brala si to velmi osobně. V té čokoládě nechala duši. Hodiny temperování a tenhle flanelový farmářský týpek ji ohodnotí jako „docela dobrou"?

Liam si palcem otřel dolní ret, kde mu roztál drobeček čokolády, a nevzrušeně řekl: „Třeba chutná jenom Francouzům."

Její hruď zaplavil vztek. *Co si to ten chlap dovoluje?* Odhadla ho dobře! Na první pohled jí bylo jasné, že je to šílenec!

Pak Liam dodal: „Říkal jsem ti, že nejsem na fajnový věci. Asi by mi víc chutnala snickerska." To už Cassidy nevydržela a vybouchla: „Snickerska? *Snickerska?*" hlas jí stoupal. Dala si ruce v bok a propíchla ho vzteklým pohledem. „To si ze mě děláš legraci?"

Liamovy rty zacukaly, ale nakonec se neusmál. Jeho tmavé oči se ani nepohnuly a zůstaly k zešílení lhostejné. „Prostě nejsem na

luxusní čokoládu. Nikdy jsem nechápal, co na tom lidi mají. Nemám rád ani čokoládu, ani Vánoce."

Cassidy byla vytočená na maximum. Nemohla si pomoct. „Vsadím se, že místo na vánoční filmy koukáš na *Smrtící past*, co?"

„Samozřejmě! A proč ne? Vadí to nějak?"

„Samozřejmě, že to vadí! Jak potom vypadá tvůj vánoční filmový seznam?" Podívala se na něj, jako kdyby právě spadl z Marsu.

„Vánoční filmový seznam?" zopakoval Liam nezúčastněně.

„Ty žádný nemáš?" zhrozila se.

„A ty ano?" zvedl Liam obočí mírně pohrdavě.

„Jasně, že jo. Dneska se budu dívat na *Lásku nebeskou*, zítra na *Sám doma*."

„Aha…" zavrtěl Liam hlavou. „Jak už jsem řekl, mě Vánoce moc neberou. Vlastně je nesnáším." Obličej mu ztuhl a varoval ji před dalším vyptáváním.

„Nesnášíš?" Cassidy rozhodila rukama. „Co máš za problém?"

„Nemám žádný problém," snížil varovně hlas.

Pro Cassidy měly Vánoce vždycky své kouzlo a po nehodě, při které zemřeli oba její rodiče, ještě větší. Vánoce byly jediná věc, která po jejich odchodu měla nějaký smysl. Zářivá světla rozptylovala její smutek. Vůně babiččiny horké čokolády v termosce zahřívala studený nemocniční pokoj. Ponožky, které jí upletla zdravotní sestřička, jí vrátily úsměv na tvář. Vánoce jí zachránily život, byly její kotva.

Cassidy polkla vše, co se jí dralo na jazyk, a místo toho vrhla na Liama ironický pohled. „Tak to je v Javorovém údolí prakticky rouhání."

Jeho pohled malinko změkl a koutek úst se mu zvedl v lehkém úsměvu. „Jak myslíš, Pralinko."

V tu chvíli se ze zázemí obchodu vynořila Zoe a přeskakovala očima mezi oběma přáteli.

„No, tak já půjdu," řekl Liam. „Musím jít prodávat vánoční dárky. Štědrý den se blíží. Bude pět dolarů za tu čokoládu stačit?"

Nečekal na odpověď a položil pětidolarovku na pult. „Nashle," otočil se a byl pryč.

Cassidy přešla za pult a ignorovala peníze, které na něm Liam nechal. Sledovala ho očima, dokud nezmizel ve svém obchodě. Zoe mlčela a jen se usmívala do svého hrnku s horkou čokoládou.

„Co je?" zeptala se Cassidy a snažila se znít lhostejně.

Zoe se k ní naklonila a ztišila hlas: „Jestli se po něm budeš koukat ještě o chvilku dýl, tak ti vypadnou oči."

Cassidy zavrtěla hlavou a strčila pětidolarovku do kapsy. „Já jsem po něm nekoukala. Vztekle jsem ho probodávala očima."

„Jaký je v tom rozdíl?" rozesmála se Zoe. „Obojí vyžaduje vášeň, ne?"

„Vášeň! Já mu ukážu vášeň! Já mu dám, že *Smrtící past* je vánoční film!" Cassidy popadla hadřík a začala leštit úplně čistý pult.

„Proč tě to tak rozčiluje? Na *Smrtící pasti* není nic špatného. Mimochodem uvědomuješ si, že sis slíbila rok bez chlapů?"

„Uvědomuju," řekla Cassidy pevně. „Liam není můj typ. Ani já jeho."

„No, jak myslíš, *Pralinko*."

„To je fuk! Na chlapy kašlu!"

Dřív obětovala svému vztahu všechno včetně své identity. Proto si naordinovala vztahovou abstinenci. „Žádný chlap. Žádné rozptylování. Žádný sexy, debilně svalnatý farmáři, který se ukážou, když stojíš bosá ve sněhu a máš vypnutej mozek."

„Nezapomeň na jeho božsky rozcuchaný vlasy a dlooooouhý řasy."

Cassidyin pohled znovu zalétl k výloze, přestože Liam už na ulici nebyl. „Přísahám ti, že se s tímhle Grinchem nezapletu."

Zoe ji poplácala po ruce. „To jsou ta slavná poslední slova, zlato."

4

Liam

PONDĚLÍ, 1. PROSINCE

Natržený sval ve stehně ho bolel jako blázen, ale nebyla to jediná část těla, která mu působila obtíže. Od chvíle, kdy před dvěma hodinami opustil Cassidyinu kavárnu, nedokázal novou sousedku dostat z hlavy. Povedlo se mu ji vytočit na maximum, protože jí pomluvil její čokoládu. Kdyby jen věděla…

Za výlohou Medového farmářského obchodu poletovaly vločky a klouzaly po skle. Z dřevěných přepravek s čerstvými věnci stoupala vůně pryskyřice a mísila se se sladkým aroma jablek a skořice z porcelánové aromalampy, kterou mu do obchodu pro štěstí věnovala jeho máma.

„Potřebuješ tady vůni, která by ti připomínala domov," řekla, když mu ji přivezla i se zásobou voňavého vosku, který se v ní rozpouštěl.

Liam věděl, že má pravdu. Beth Hawthornová byla přebornice ve vytváření domácí atmosféry. Jednou týdně pořádala velké rodinné večere, stůl zdobila květinami v zavařovačkách a dokázala z obyčejné místnosti vytvořit to nejútulnější místo na světě.

Liam se opřel dlaněmi o pult a přesunul váhu na zdravou nohu. Dotyk dřeva ho uklidňoval. Na laptopu před sebou měl nápady na

vánoční výzdobu výloh a obchodů, vedle počítače ležel jeho starý blok s ručně načrtnutými nápady, které se mu honily hlavou. Má ještě tři týdny. Do té doby to musí mít hotové. Z jeho obchodu bude to nejšťastnější a nejvánočnější místo, jaké si dovedete představit!

Tři týdny plné předstírání sváteční nálady, ke které se nedokázal přimět. *Lidi mají až moc volného času*, říkal si, když projížděl pinterest s nejrůznějšími inspiracemi. Ve výběru měl domy pokryté světelnými girlandami, které se rozsvěcely a zhasínaly do rytmu koled, barevně dokonale sladěné a naaranžované. Někdo to pojal celé v jedné barvě, třeba v bílé. To připadalo Liamovi moc unilé. Cassidy to rozhodně nepojme nudně. Něco mu říkalo, že se jí víc líbí výbuchy barev, spousta červené a zlaté, záplava jehličnatých větví, a to celé posypané flitry.

On si představoval něco přírodnějšího, co by souznělo s jeho obchodem. Farmě Liamovy rodiny se v posledních letech dost dařilo, a protože se nedávno domů vrátil jeho bratr, mohl se v městečku soustředit na prodej všeho, co vypěstovali. Proto koupil tenhle prostor a vtiskl mu podobu staré stodoly s dřevěnými trámy na stropě, světly ve tvaru luceren a policemi ze starého dřeva, na nichž byly vystavené sklenice s medem a domácími marmeládami a pod policemi visely na kovových háčcích rukavice a šály upletené z vlny alpak. Nad vchod do obchodu připevnil červenou plechovou stříšku, kolem které plánoval rozvěsit světýlka.

Jeho obchod má svůj charakter, ke kterému chtěl jen přidat trochu vánočního kouzla. To by měl zvládnout, ne? Jeho soutěživá povaha ho v tom utvrzovala. Musel vyhrát. Chtěl peníze z výhry věnovat na útulek pro nemocné a staré lamy, který budovali na farmě s Jacksonem a Madisoniným tátou Georgem.

Liamovi nevadilo pracovat pod tlakem. Normálně byl spíš pohodář, ale co se vrátil Jackson, tak se všechno změnilo. Liam na něm viděl, co s člověkem provede válka. Jeho bratr sebou cukl při

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kavárna U Horké čokolády**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.